

Sygn. akt X Ka 953/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Wydział X Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Przemysław Dziwański (del.)

Protokolant: prot. sądowy Edyta Marcinkiewicz

przy udziale oskarżyciela posiłkowego A. S.

po rozpoznaniu 30.10.2019 r. sprawy

W. W. obwinionego o czyn z art. 97 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia

z dnia 17.6.2019 r. sygn. akt XIW 650/18

orzeka:

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego w łącznej kwocie 100 (sto) zł, w tym opłatę w kwocie 50 (pięćdziesiąt) zł.

Sygn. akt X Ka 953/19

UZASADNIENIE

W. W. został obwiniony o to, że 9 lutego 2017 roku około godziny 18:10 w W. na ulicy (...), na wysokości posesji numer (...), na drodze publicznej w ruchu lądowym naruszył zasady przewidziane w art. 23 ust. 1 pkt 2 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki K. o numerze rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas manewru omijania zaparkowanego pojazdu marki N. o numerze rej. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, uszkadzając go, tj. o wykroczenie z art. 97 kw w związku z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Wyrokiem z 17 czerwca 2019 r., sygn. akt XI W 650/18, Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie obwinionego W. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przyjmując, że będąc uczestnikiem ruchu wykroczył przeciwko przepisom art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, iż nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu i za to na podstawie art. 97 k.w. wymierzył obwinionemu karę 500 zł grzywny. Obciążył ją też obowiązkiem zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Wyrok w całości, na korzyść, zaskarżył obwiniony. Zarzucił orzeczeniu:

1) mającą wpływ na treść wyroku obrazę art. 4, 5 §1 i 2 oraz 7 kpk w zw. z art. 8 kpow poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, art. 170 §1 pkt 2, 3 i 5 kpk oraz art. 4 §1 kpow poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego i naruszenie prawa do obrony,

2) mający wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, poprzez przyjęcie, że obwiniony popełnił zarzucany czyn,

3) rażąco surowość kary.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Gdyby sąd wniosków nie uwzględnił wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie mu kary nagany albo kary grzywny w wysokości dolnego ustawowego zagrożenia.

Sąd okręgowy zważył co następuje.

Apelacja obwinionego nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Obraza przepisu prawa procesowego ma miejsce wtedy, gdy właściwy organ procesowy postępuje niezgodnie z przepisem zawierającym nakaz lub zakaz określonego postąpienia. W niniejszej sprawie sąd rejonowy prowadził postępowanie w sposób zgodny z przepisami k.p.o w. Zasadnie oddalił wniosek dowodowy obwinionego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego „na okoliczności czy w samochodzie obwinionego (...) od czasu jego zakupu (...) do chwili obecnej dokonywane były jakiegokolwiek naprawy lakiernicze oraz czy odnotowane w opisie tegoż samochodu przyjmowanego do serwisu w dniu 1 marca 2017 r. rysy eksploatacyjne są adekwatne do uszkodzeń samochodu marki N. (...)”. W istocie kwestia dokonywania napraw pojazdu pomiędzy momentem zakupu a 7.3.2019 r. nie ma znaczenia dla rozpoznania sprawy. Przedmiotem sprawy była bowiem kolizja w dniu 9.2.2017 r. Prawidłowo również sąd rejonowy stwierdził, że wnioskowany dowód jest nieprzydatny do ustalenia czy ślady na karoseriach obu pojazdów odpowiadają sobie. Ślady kontaktu obu pojazdów zostały zabezpieczone podczas czynności wyjaśniających jedynie orientacyjnie. Nieprzydatne zatem dla postępowania byłoby badanie jakiegokolwiek rys ponad dwa lata po zdarzeniu. Zdaniem sądu okręgowego wątpliwości budzi podstawa oddalenia wniosku dowodowego z art. 170 §1 pkt 5 kpk, tj. wobec oczywistego zmierzania wniosku do przedłużenia postępowania. Należy podkreślić, że stosowanie art. 170 § 1 pkt 5 kpk jako podstawy oddalenia wniosku dowodowego nakłada na sąd obowiązek ustalenia, że działanie strony w postaci złożenia wniosku dowodowego miało na celu przedłużenie postępowania i to w sposób oczywisty. Nie można zatem oddalić wniosku na omawianej podstawie jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, gdy przedłużenie postępowania nie przedstawia się jako cel sam w sobie wniosku i nie jest to dostrzegalne na pierwszy rzut oka (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z 30.9.2015 r., II KK 92/15, Legalis). Wobec jednak prawidłowości oddalenia wniosku dowodowego obwinionego na podstawie innych przesłanek, naruszenie art. 170 §1 pkt 5 kpk nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Wobec prawidłowego oddalenia wniosku dowodowego obwinionego brak jest podstaw do uznania, że sąd rejonowy w ten sposób naruszył prawo do obrony.

Na marginesie podnieść należy, że oddalając wnioski dowodowe sąd rejonowy powinien był powołać również odpowiedni przepis k.p.ow., a nie tylko przepis k.p.k.

Co do zarzutu obrazy przez Sąd Rejonowy art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.ow. stwierdzić należy, że dla oceny, czy nie została naruszona zasada in dubio pro reo, istotne jest to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych, względnie, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli z materiału dowodowego sprawy wynikają różne wersje wydarzeń, to nie jest to równoznaczne z istnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.ow. W takim wypadku bowiem sąd zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte, należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego. W wypadku, gdy pewne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, czy też np. dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, zaś ewentualne zastrzeżenia w zakresie wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów można rozstrzygać wyłącznie na płaszczyźnie pozostania przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen wynikającej z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.ow.,

lub też przekroczenia tej granicy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 20.12.2006 r., IV KK 241/06, OSNwSK 2006/1/2535, postanowienie Sądu Najwyższego z 22.12.2006r., II KK 85/06, postanowienie Sądu Najwyższego z 09.05.2006r., II KK 254/05, OSNwSK 2006/1/980).

W ocenie sądu odwoławczego podnoszony zarzut błędnych ustaleń faktycznych również nie jest zasadny. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, nieodzwrotnie i ściśle powiązany jest z powinnością sądu do zachowania reguł, wymaganych w szczególności przez art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. (stosowany w postępowaniu wykroczeniowym w oparciu o art. 8 i 82 § 1 k.p.ow.). Może być on tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, wskazaniom wiedzy czy doświadczenia życiowego. Ugruntowany jest pogląd, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.ow.);
- stanowi sposób rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.ow.);
- jest wystarczająco i logicznie, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, umotywowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 k.p.k. w zw. z art. 82 § 2 k.p.ow.).

W niniejszej sprawie sąd rejonowy zgromadził kompletny, istotny dla rozstrzygnięcia materiał dowodowy, a dokonana jego ocena jest prawidłowa. W każdym aspekcie pozostaje w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie wykracza poza ramy art. 7 k.p.k., pozostając pod ochroną tego przepisu. Jak wynika z uzasadnienia wyroku, sąd rejonowy szczegółowo, precyzyjnie i logicznie wskazał którym dowodom dał wiarę, a którym nie i dlaczego. W szczególności nie bezkrytycznie, lecz z zachowaniem powyższych zasad sąd ocenił zeznania A. S.. Zaparkowanie przez nią pojazdu z dala od miejsca zamieszkania na kilka dni w żaden sposób nie podważa oceny zeznań dokonanej przez sąd rejonowy. Z kolei podnoszony przez obwinionego zarzut „zorganizowania akcji z rzekomo postronnymi osobami”, „pracowania nad zeznaniami” świadków nie ma żadnego oparcia w materiale dowodowym. Składanie bogatszych treściowo zeznań przed sądem niż w trakcie czynności wyjaśniających jest regułą w postępowaniu wykroczeniowym. Przed sądem bowiem osobom przesłuchiwanym zadawane jest szereg pytań, co na ogół nie występuje przed oskarżycielem.

Sąd rejonowy prawidłowo ocenił również dowód z oględzin pojazdu obwinionego (k. 22). Wbrew twierdzeniom obwinionego wystarczająco omówił dlaczego temu dowodowi dał wiarę i jak to wpłynęło na rozstrzygnięcie sprawy (k. 226-227). Godzi się w tym miejscu zauważyć, iż przepis art. 410 k.p.k. stwierdzający o powinności uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń sądu. Byłoby to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne fakty. Nie można zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy konkretnych ustaleń, jeśli sąd je rozważył i ocenił ich znaczenie w sposób przewidziany w art. 7 k.p.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 17 kwietnia 2007r., II AKa 55/07, Prokuratura i Prawo 2007/10/36).

W ocenie sądu odwoławczego również podnoszony zarzut rażącej surowości kary nie jest zasadny. Sąd rejonowy wskazał, choć lakonicznie, jakie przesłanki legły u podstaw wymierzenia kary. Sąd odwoławczy podziela to stanowisko. Obwiniony posiada stały dochód, nie ma nikogo na utrzymaniu. Wymierzona przez sąd rejonowy kara jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.

Orzeczenie o kosztach oparto o art. 636 §1 kpk w zw. z art. 121 k.p.ow.